

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2645/2019
12.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Китић, адвокат из ..., против туженог малолетног ББ из ..., чији је законски заступник мајка ВВ из ..., чији је пуномоћник Јелена Душановић, адвокат из ..., ради промене висине издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 277/2018 од 12.07.2018.године, у седници одржаној 12.03.2020.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 277/2018 од 12.07.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 457/17 од 20.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се преиначи пресуда Вишег суда у Нишу П2 37/12 од 19.04.2013.године и да се обавезе да на име свог доприноса за издржавање малолетног туженог плаћа месечно по 5.000 динара, у нето износу, почев од 04.05.2017.године, као дана подношења тужбе па убудуће док за то постоје законски разлози, с тим што је доспеле рате дужан платити одједном, а у будуће од петог до десетог у месецу за претходни месец на текући рачун законског заступника малолетног туженог, ВВ из Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 27.000 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 277/2018 од 12.07.2018.године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијене пресуде применом члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Другостепени суд је ценио наводе жалбе које се односе на оцену доказа и у том смислу нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 396. став 1. ЗПП у поступку пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Вишег суда у Нишу П 237/12 од 19.04.2013.године утврђено је да је тужилац биолошки отац туженог, тужени је поверен мајци ВВ и тужилац је обавезан да на име издржавања туженом плаћа 10.000 динара месечно, почев од 20.12.2012. године. У међувремену, тужилац је засновао брачну заједницу у којој је рођено двоје деце, ГГ 2014.године и ДД 2015.године. Тужилац је власник „ЂЂ“ доо ..., који је у поступку ликвидације од 27.10.2017.године, где остварује зараду од 25.000 динара. Са својом породицом тужилац живи у стану који је власништво његове супруге, која је ..., а према наводима тужиоца она зарађује 32.000 динара месечно. Тужилац је власник непокретне имовине, по основу наслеђа, у селу Тужени живи са мајком у стану, који је њено власништво. Мајка туженог се налази на евиденцији незапослених лица, болује од ..., повремено ради по основу уговора о делу и остварује зараду од 20.000 динара месечно, материјално јој помаже сестра, која ради у иностранству. Тужени има 6 година, према медицинској документацији има дијагнозу Месечне потребе туженог су 20.000 динара, и то на име исхране, гардеробе, хигијене, прибора и књига, јер је на предшколском узрасту.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су утврдили да нису испуњени услови за промену висине издржавања и правилно одлучили када су одбили као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се промени висина издржавања у том смислу да се иста смањи.

Чланом 164. Породичног закона прописано је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука. Чланом 160. став 1. истог закона прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Према ставу 2. и 3. овог члана, потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода и других околности од значаја за одређивање издржавања, док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица те других околности од значаја за одређивање издржавања.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и утврђено чињенично стање, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно закључили да се нису испунили услови да се висина издржавања смањи. Код утврђеног да су се од доношења претходне одлуке промениле околности како на страни тужиоца, као дужника

издржавања, тако и на страни туженог, као повериоца издржавања, међутим, када се имају у виду потребе туженог и могућности тужиоца, то следи да износ досуђен претходном одлуком у висини од 10.000 динара обезбеђује задовољење основних животних потреба туженог, које су се у међувремену повећале, али да истовремено не угрожава егзистенцију тужиоца, који је у међувремену засновао брачну заједницу и има обавезу да издржава још двоје малолетне деце, рођене 2014. и 2015. године. При томе нижестепени судови су имали у виду и могућности другог родитеља – мајке туженог, јер је обавеза издржавања детета заједничка, а мајци се урачунава и рад, који свакодневно улаже у подизање и васпитање туженог. Стога је правилна одлука нижестепених судова којом је одбијен, као неоснован захтев тужиоца.

Супротно наводима ревизије нижестепени суд је правилно ценио могућности тужиоца за давање издржавања, а стим у вези и чињенице да је предузеће у коме је тужилац остваривао зараду у време доношења претходне одлуке сада у поступку ликвидације, да не остварује приходе и да има велика дуговања, као и да је након доношења првостепене пресуде дошло до погоршања здравственог стања тужиоца и правилно закључио да је то без утицаја на другачију одлуку, јер је предузеће, чији је власник и даље активно правно лице, где зарађује 25.000 динара месечно, а тужилац није пружио писмене доказе да је код њега наступила инвалидност и потпуна неспособност за рад.

Претежни део навода ревизије односи се посредно или непосредно на чињенично стање које тужилац сматра битним и које по његовом мишљењу није правилно утврђено одговарајућим доказима. Уз већ дату оцену о примени правила о терету доказивања, ови наводи ревизије не могу бити од утицаја на другачије пресуђење. Указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, и са изузетком да се чланом 403. став 2. тачка 1. овог закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за издржавање.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

С озиром на то да тужилац није успео у поступку по ревизији, те је овај суд сагласно члану 165. у вези са чланом 153. и 154. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**